

Пам'яті Григорія Бурбези присвячується

Тернопільський прес-клуб глибоко сумує з приводу раптової смерті відомого тернопільського журналіста, видавця і громадського діяча Григорія Миколайовича Бурбези. Широ співчуваємо рідним та близьким покійного і розділяємо біль їхньої непоправної втрати. А прощаючись з ним, згадуємо всі ті моменти, що нас єднали.

Анжела Кардинал:

– Григорій Миколайович назавжди залишив слід у моєму житті.... Дуже яскраві, веселі і такі дорогі серцю спогади юності... Він був моїм першим керівником, наставником і критиком у команді редакції «Тернопільської газети». І при зустрічах ми завжди згадували й обговорювали ті часи, адже у нас стільки спільних друзів і знайомих, особливо вихідців з «Тернопільської газети». Саме завдяки Григорію Миколайовичу я пізнала “редакційну кухню” і навчилась дуже багато усього, щоб зростати далі... Останні роки він мав хвороби серця, але завжди був активним, не любив холодів, снігів і невеселої погоди, дуже чекав весни і тепла, та надто любив Тернопіль. А особливо тішився, коли розповідав мені про внучку. Коли я казала, що от вам би на саночки внучку, тоді і сніг та мороз відразу полюбите, то він сміявся і відповідав: «Так, ти права, Анжелка – це єдине, що б мене тішило і витягало надвір в будь-яку погоду!»

Сумую і дякую вам за все, Григорію Миколайовичу....

Тетяна Тарасенко:

– Ми з Григорієм Бурбезою ніколи не були друзями у повному розумінні цього слова, але і просто знайомими нас було складно назвати. Ми були колегами по цеху, і наші шляхи неодноразово перетиналися у найрізноманітніших програмах та проектах.

Скільки було дискусій ще у 90-их про те, яке завдання журналістики і якою вона повинна бути, що означає бути хорошим журналістом... Були і суперечки, навіть дуже серйозні, але Григорій умів перенести їх у «лагідну» площину. Він не був простим, але у нього завжди була власна думка... Сумно і боляче. Та, кажуть, у Бога потрібно заслужити легкого відходу у засвіти... Нехай Господь прийме у царство Небесне його світлу душу...

Світлана Мичко:

-Доля звела нас у 2000-му, в непростій ситуації тодішньої «Тернопільської газети», куди Бурбеза прийшов шеф-редактором і на початках залишився фактично без команди. Як журналіст-практик з чималим досвідом, спочатку сприйняла його, тоді ще здебільшого теоретика у цій справі, з певною долею скептицизму. Однак його демократичність, креативність, прагнення до новизни і сучасних змін дуже імпонували. І можна сказати, що саме завдяки йому розпочався для мене (і не тільки) серйозний етап професійного «осучаснення». Перші тренінги фахівців із IREX ProMedia, поїздка за досвідом у США, залучення до редакційних новацій – до всього цього Григорій мав відношення.

Згодом наші професійні шляхи розійшлися, але щира людська приязнь залишилася між нами назавжди. В деяких принципових для обох речах наші погляди різнилися, тож впродовж останніх років кілька разів виникали досить гострі суперечки. Але кожного разу, коли я по-жіночому емоційно вже готова була «розсваритися назавжди», він по-чоловічому спокійно і з тією своєю «фірмовою» доброю посмішкою говорив: «Не сердься! Ти ж знаєш, що я люблю і тебе, і твою Анжелу...». «Ми тебе теж!» – відповідала я.

Але набагато частіше ми не сперечалися, а говорили про те, що як класно було б знову попрацювати разом і зробити «щось таке суперове». Не встигли!... Раптова смерть збила його, як птаха на льоту – активного і життєрадісного, повного ідей і

здумів. Дуже боляче і дуже жаль. Прощай, Григорію! Добра пам'ять про тебе назавжди залишиться у наших серцях. А твоя душа нехай знайде спокій там, біля Бога...